

.Sygn. akt III CNP 73/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. C.

przeciwko K. Spółce Gazownictwa Spółce z o.o.

Zakład Gazowniczy w T.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2007 r.,

na skutek skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 24 kwietnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w T. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 9 lutego 2007 r. w ten sposób, że powództwo J. C. przeciwko K. Spółce Gazownictwa Spółce z o.o., o odszkodowanie oddalił.

Wyrok Sądu Okręgowego powód J. C. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie może zatem budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl. i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Jeżeli ten sam przepis stanowi jednocześnie podstawę skargi oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, to należy przedstawić oba te elementy w sposób wyraźnie wyodrębniony.

Tymczasem w skardze powoda powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga ta nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wywodu wskazującego czas postania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

W skardze powód oświadczył natomiast, że poniósł szkodę w wysokości 1 500 zł z tytułu utraty krzewów oraz 1 000 zł. z tytułu poniesionych kosztów sądowych, nie zaferował jednak żadnych dowodów (dokumentów) mogących świadczyć o rzeczywistym doznaniu szkody. Poza tym, koszty procesu, nawet wtedy, gdy zostały już poniesione – czego powód nie wykazał – nie powodują szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., która uzasadniałaby wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienie z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl.).

Skarżący nie wykazał także w sposób niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, nie spełnił zatem wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Najwyższy uznał, że przesłanka ta jest spełniona, gdy skarżący przeprowadzi wywód, z którego wynika, że ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania, a także inne środki procesowe (np. powództwo przeciwegzekucyjne) nie są w sprawie dopuszczalne lub nie mogą zostać skutecznie wniesione. Wywód ten jest zbędny, gdy skarżący dołączy do skargi odpisy orzeczeń dowodzących, że wniesienie tych środków procesowych okazało się nieskuteczne. Spełniając wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi zatem wykazać,

a więc ujawnić i przedstawić tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz dowieść jej istnienia i przekonywająco uzasadnić (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl. i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Powód w skardze ograniczył się natomiast do stwierdzenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu sporu i wyczerpanie drogi instancyjnej, co – w świetle przedstawionego wyводу Sądu Najwyższego – jest niewystarczające do spełnienia wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z tych przyczyn należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c.).